

MĚSTSKÝ SOUD V BRNĚ	
..... krat	..... příloh .....
Kolky.....	Kč .....
Došlo: 26-07-2019	v hod. ....
Podle poštovního razítka dáno na poštu	
dne	Podatelna Poštní 39

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v neveřejném zasedání konaném v Brně dne 11. 7. 2019 o **stížnosti odsouzeného Michala Sedláka, nar. 8. 11. 1983 v Brně, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Rapotice, proti usnesení Městského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2019, č. j. 90 T 90/2016-411**

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Městský soud v Brně tak, že zamítl návrh odsouzeného Michala Sedláka na povolení obnovy řízení ve věci vedené před Městským soudem v Brně pod sp. zn. 90 T 90/2016 v rozsahu skutku pod bodem 2. výroku o vině a výroku navazujících rozsudku ze dne 29. 11. 2016.
2. Usnesení nenabýlo právní moci, neboť proti němu včas podal stížnost odsouzený Michal Sedlák, přičemž tato je zdůvodněna prostřednictvím jeho obhájkyne Mgr. Hany Krutilové. Obhajoba namítá, že odsouzený nesouhlasí se závěry soudu I. stupně, jenž dospěl k závěru, že porušení povinnosti obhájce podat odvolání nelze podřadit pod důvody obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 278 odst. 4 trestního řádu a konstatující, že porušení povinnosti při podání opravného prostředku nelze považovat za skutečnost, která by odůvodňovala pro odsouzeného příznivější rozhodnutí v obnoveném řízení. Obhajoba namítá, že tyto závěry soudu I. stupně nejsou v souladu se zákonem, a jsou v rozporu s ústavně zaručeným právem odsouzeného na spravedlivý proces. Poukazuje na to, že výčet osob v ustanovení § 278 odst. 4 trestního řádu není bez dalšího taxativní. Dle aplikovatelné judikatury lze toto ustanovení za určitých podmínek vztáhnout i na jiné osoby činné v trestním řízení, například na znalce či zapisovatele. Dle názoru odsouzeného ustanovení § 278 odst. 4 trestního řádu lze vztáhnout i na obhájce ustanoveného odsouzenému ex offio. Stejně tak obhajoba má za to, že neplatí, že taková osoba uvedená v § 278 odst. 4, se musí pouze dopustit jednání zakládajícího trestný čin, neboť jestliže porušení povinnosti bylo přestupkem nebo kárným proviněním, popř. porušila-li své povinnosti v původním řízení jiná osoba činná v trestním řízení než policejní orgán, státní zástupce nebo soudce, pak pokud by toto porušení mělo povahu skutečnosti uvedené v odst. 1 – 3 § 278

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

trestního řádu a odůvodňovalo možnost jiného rozhodnutí, může být důvodem obnovy řízení. Výklad § 278 odst. 4 trestního řádu považuje obhajoba za striktní, nerespektující ústavně zaručená práva odsouzeného, nerespektující základní zásadu řízení o návrhu na povolení obnovy řízení. Odsouzený má i nadále za to, že kárné provinění obhájce ex officio spočívající v tom, že nepodal odvolání, a tím znemožnil projednání věci před soudem odvolacím, lze považovat za skutečnost, jež odůvodňuje možnost jiného rozhodnutí o vině i v navazujících výrocích.

3. Dále obhajoba polemizuje se závěry soudu I. stupně, neboť skutečnost, že odsouzený identifikoval osobu, která disponovala telefonem Samsung Galaxy 5, a vydávala se za osobu oprávněnou s telefonem disponovat, ve vztahu ke skutku pod bodem 2. rozsudku z 29. 11. 2016, č. j. 90 T 90/2016-247, i nadále považuje za takovou okolnost, která je důvodem pro povolení návrhu na obnovu řízení. V tomto směru obhajoba nabízí vlastní hodnocení důkazů provedených v rámci řízení o návrhu na povolení obnovy řízení, poukazuje na to, že logicky nebylo možno očekávat, že svědek Boldi před soudem uvede, že se trestné činnosti spolu s odsouzeným Liškou sám dopustil, nebylo možno očekávat, že uvede svědek Boldi, že pro něj Sedlák prodal telefon právě k charakteru původu telefonu. Důležité je, že svědek Boldi potvrdil svůj pobyt a pohyb v Brně, dokonce na Vaňkovce a potvrzení, že Sedláka zná, a že se s ním v Brně opakovaně potkal. Důležité též je, že tento svědek, jakmile padly otázky ve vztahu k svědkovi směřující k jeho trestné činnosti na území České republiky, odmítl dále vypovídat. Tento postoj svědka považuje obhajoba za potvrzení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení ve vztahu ke skutku pod bodem 2. Za podstatný pro rozhodnutí považuje obhajoba obsah svědecké výpovědi svědka Tučka, který popsal, čeho byl přítomen, kdo to řekl, jaké věci se to týkalo. V žádném případě tudíž obhajoba nehodnotí obsah svědecké výpovědi svědka Tučka, jako výpověď neobsahující žádné relevantní okolnosti tak, jak to učinil soud I. stupně. Obhajoba má naopak za to, že skutečnosti uváděné oběma svědky v kontextu dle jejich názoru neúplného dokazování v samotném trestním řízení, jak v přípravné fázi, tak v řízení před soudem, jsou novými skutečnostmi, majícími reálnou potenci k vydání pro odsouzeného příznivějšího rozhodnutí.
4. Obhajoba tudíž vytýká soudu I. stupně, že v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení provedené důkazy nehodnotí shora uvedenou optikou, z obsahu spisu je totiž dle názoru obhajoby zřejmé, že dokazování v původním řízení nebylo úplné, že na provedení důkazů na obhajobu obžalovaného soudu I. stupně rezignoval, rozsah dokazování i hodnocení důkazů by se stalo předmětem přezkumu odvolacím soudem, pokud by odvolání bylo řádně a včas obhájcem odsouzeného dle jeho pokynu podáno.

Odsouzený proto navrhuje, aby stížnostní soud zrušil napadené usnesení, a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání, případně sám návrhu vyhověl a řízení u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 90 T 90/2016 v rozsahu skutku pod bodem 2. rozsudku z 29. 11. 2016 obnovil.

Vzhledem k tomu, že návrh na obnovu řízení je dáván ve prospěch obviněného, obhajoba se domáhá postupu dle § 282 odst. 2 trestního řádu, tedy odložení či přerušování výkonu trestu, pravomocně uloženého v původním řízení, který odsouzený vykonává ve Věznici Plzeň – Bory.

5. Krajský soud v Brně jako soud stížnostní přezkoumal v intencích ustanovení § 147 odst. 1 trestního řádu zákonitost a odůvodněnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i správnost postupu řízení, které tomuto předcházelo, avšak stížnost považoval za nedůvodnou.
6. Ze spisového materiálu stížnostní soud zjistil, že rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2016 sp. zn. 90 T 90/2016 byl odsouzený Michal Sedlák uznán vinným pod bodem 1. přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, a pod bodem 2. přečinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, přičemž trestné činnosti pod bodem 2. se odsouzený dopustil v době, na místě, způsobem popsaným v odůvodnění napadeného usnesení.

7. Odsouzený podal návrh na povolení obnovy řízení do bodu 2. odsuzujícího rozsudku, přičemž návrh zdůvodňoval tím, že se dostal do situace, kdy dal písemný pokyn svému obhájci, aby podal odvolání ve vztahu ke skutku pod bodem 2. obžaloby, obhájce odvolání nepodal, ač k tomu dostal pokyn, v tomto jednání obhájce bylo sledováno pochybení, byla podána kárná žaloba, o které již bylo rozhodnuto, kdy obhájce byl sledován vinným.
8. Dále v návrhu na povolení obnovy řízení odsouzený uváděl, že s předmětným mobilním telefonem disponovala jiná osoba, pro kterou odsouzený telefon v zastavárně prodal. V době rozhodování soudu prvního stupně neměl k této osobě informace, nyní však ji může identifikovat, tento se jmenuje Roland Boldi, užívající přezdívku Ronaldo, a tuto osobu je nutné dohledat a vyslechnout. Dále je nutno vyžádat záznam z kamer v obchodním domě Vaňkovka, konfrontovat odsouzeného Lišku s tímto svědkem, případně provést další důkazy. Městský soud v Brně ve věci nařídil veřejné zasedání. V rámci tohoto veřejného zasedání vyslechl znovu odsouzeného, jenž uvedl, že telefon, který zastavil do zastavárny, mu předal Ronaldo, jmenuje se Roland Boldi, řekl mu, že telefon je jeho starý a potřebuje ho prodat. Ve věznici s Rolandem Boldim měl konflikt, byl tam přítomen člověk Antonín Tučka.
9. Městský soud v Brně vyslechl jako svědka Rolanda Boldiho v rámci veřejného zasedání, Roland Boldi uvedl, že s odsouzeným se potkal v Plzni ve vězení, možná ho viděl v Brně asi 3 x, odsouzený mu ve věznici psal lísteček, aby svědčil, aby mu udělali obnovu soudu. Svědek vyloučil, že by v minulosti odsouzenému, nebo on svědkovi něco nabízel. Nechápe, o co odsouzenému jde. Z výpovědi svědka Antonína Tučka ve veřejném zasedání pak vyplývá, že mezi odsouzeným Sedlákem a Rolandem Boldim ve výkonu trestu došlo ke konfliktu, odsouzený Sedlák vybuchl na Rolanda, že ho poznává, že to je on, kvůli němuž sedí. Svědek se ptal Rolanda co to mělo být, ten řekl, že prodal snad telefon nebo něco takového, Sedlák tedy požádal Tučku o pomoc kdyby po něm Boldi vystartoval. Soud I. stupně provedl též agnoskaci svědkem Vojtěchem Liškou, jemuž předložil 10 fotografií Rolanda Boldiho, přičemž svědek Liška uvedl, že toho člověka nepoznává, nepamatuje si, že by ho někdy viděl.
10. Pokud za těchto okolností soud I. stupně dospěl k závěru, že žádné z těchto tvrzení odsouzeného nebylo do té míry doloženo či prokázáno, aby odůvodňovalo jiné pro odsouzeného příznivější rozhodnutí, přičemž tento závěr učinil poté, co dospěl k závěru, že výpověď svědka Rolanda Boldiho a agnoskace svědka Vojtěcha Lišky vyvrací tvrzení odsouzeného Sedláka, pak nelze než s tímto hodnocením se zcela ztotožnit. Nelze totiž přehlédnout výpověď samotného obžalovaného Sedláka, kterou tento učinil v rámci hlavního líčení, jakož i výpověď tehdy obžalovaného Lišky, a zejména listinné důkazy v rámci původního řízení provedené.
11. Obžalovaný v hlavním líčení popířel spáchání trestné činnosti, avšak připustil, že s mobilním telefonem i SIM kartou manipuloval a měl je ve své dispozici. Uvedl, že SIM kartu mu prodal Vojtěch Liška, jehož potkal náhodně na nádraží. Tuto obžalovaný používal, když ale chtěl za měsíc zaplatit vyúčtování, byla již zablokována, proto ji vyhodil. Telefon obdržel za několik dní, až poté co od Lišky koupil SIM kartu na nádraží od známého, kterého blíže nezná, a pro něhož telefon v zastavárně prodal.

Tato obhajoba byla v přípravném řízení vyvrácena, výpovědi nyní odsouzeného Lišky a listinnými důkazy. Z výpovědi Vojtěcha Lišky vyplývá, že telefon se SIM kartou, které byly zakoupeny zároveň, z prodejny na Vaňkovce si odnesl „Edy“, který ho donutil podepsat kupní smlouvy. Z listinných důkazů vyplývá, že SIM kartu od samého počátku používal obžalovaný Sedlák, a to až do června 2015 včetně (dokonce na tuto SIM kartu se v květnu 2015 dovolala obžalovanému Sedlákově policie), zablokována byla až v červenci 2015. Telefon byl pak obžalovaným Sedlákem prodán do zastavárny, nikoli za několik dnů po údajné koupi SIM karty, nýbrž hned druhý den po uzavření úvěrové smlouvy. Stěží tedy bylo možné uvěřit absurdní a krajně nepravděpodobné obhajobě obžalovaného uplatněné v hlavním líčení.

Na těchto závěrech učiněných v rámci původního řízení nic nemění tvrzení obžalovaného uplatněné v rámci návrhu na povolení obnovy řízení, že osobou, která mu telefon dala, byl Roland Boldi, jenž ho požádal, aby obžalovaný telefon prodal. Jednak toto tvrzení obžalovaného svědek Boldi popírá, jednak odsouzený Liška uvádí, že Boldiho nezná, nepamatuje si, že by ho někdy viděl, jednak v kontextu s dříve uplatněnou obhajobou obžalovaného nutno tuto nově uplatněnou obhajobu považovat za zcela nevěrohodnou. Na této skutečnosti nic nemění tvrzení svědka Tučky, které, byť potvrzuje konflikt ve věznici, se jeví zcela neurčitým a obhajobu obžalovaného nepotvrzujícím.

12. Stížnostní soud tudíž zcela se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, v tom směru, že důkazy nabídnuté v rámci návrhu na povolení obnovy řízení odsouzeným Sedlákem jsou sice důkazy novými, avšak nejedná se o takové důkazy, které by at' samy o sobě, nebo ve spojení s důkazy již dříve provedenými mohly vést k jinému rozhodnutí o vině obžalovaného. Výpověď svědka Boldiho takovým důkazem, který byl podmiňoval rozhodnutí příznivější o vině odsouzeného Sedláka, rozhodně není, nelze pominout agnoskaci provedenou svědkem Liškou, co se týče pak výpovědi svědka Antonína Tučky, tak i zde stížnostní soud se ztotožňuje s hodnocením této výpovědi tak, jak to učinil soud prvního stupně, neboť v této výpovědi nejsou dány žádné tvrzení, z nichž by bylo možno posuzovat pravdivost tvrzení odsouzeného. Navíc nelze pominout, že skutečnosti tvrzené odsouzeným v návrhu na povolení obnovy řízení, narážejí na protichůdná tvrzení dvou svědků. Těmto novým skutečnostem tudíž nelze přisoudit potenci k vydání pro odsouzeného příznivějšího rozhodnutí v případě, že by obnova řízení byla povolena.
13. Stížnostní soud tudíž námitky směřující do hodnocení provedených důkazů soudem I. stupně jako nedůvodné zamítl.
14. Stížnostní soud však nepřisvědčil ani argumentaci obhajoby, že porušení povinnosti obhájce lze podřadit pod důvody obnovy řízení ve smyslu § 278 odst. 4 trestního řádu. Ze spisového materiálu vyplývá, že ve věci bylo vydáno kárné rozhodnutí ČAK ze dne 11. 5. 2018, sp. zn. K 94/2017, z něhož vyplývá, že obhájce odsouzeného porušil svou povinnost v původním řízení, a v jeho jednání je spatřováno kárné provinění. Stížnostní soud se však zcela ztotožňuje s argumentací soudu I. stupně, že toto porušení povinnosti obhájce (kárné provinění obhájce), nelze podřadit pod důvody obnovy řízení ve smyslu § 278 odst. 4 trestního řádu.
15. Podle § 278 odst. 4 trestního řádu obnova řízení, které skončilo některým ze způsobů uvedených v předchozích odstavcích, se povolí též tehdy, bude-li pravomocným rozsudkem zjištěno, že policejní orgán, státní zástupce nebo soudce v původním řízení porušil svoji povinnost jednáním zakládajícím trestný čin.
16. Jestliže tedy některý z orgánů činných v trestním řízení v původním řízení porušil své povinnosti jednáním zakládajícím trestný čin, a tato skutečnost byla kvalifikovaně zjištěna pravomocným rozsudkem, jde o důvod, pro který musí být obnova řízení povolena. Ze znění tohoto ustanovení tedy vyplývá, že podmínka povolení obnovy je splněna již samotnou skutečností, že tu je pravomocné rozhodnutí o spáchání trestného činu některým z orgánů činných v původním trestním řízení. Přezkoumání soudů se pak omezuje na zjištění, zda je pravomocný rozsudek, kterým je zjištěn trestný čin spáchaný orgánem činným v trestním řízení, kterým tento orgán porušil své povinnosti. Jedná se tedy o trestnou činnost spáchanou orgánem činným v trestním řízení. Orgánem činným v trestním řízení pak je soud, státní zástupce, případně policejní orgán. Obhájce, byť tento byl ustanoven ex offio, nelze mezi orgány činné v trestním řízení zařadit, navíc nebylo v tomto případě rozhodnuto, že by obhájce spáchal trestný čin, nýbrž pouze kárné provinění.

Pokud k porušení povinnosti došlo spácháním přestupku či kárným proviněním, orgánem činným v trestním řízení nebo jinou osobou, například zapisovatelem, vyšším soudním úředníkem či tlumočnickem, pak je nutno tuto skutečnost zkoumat z hledisek uvedených v § 278 Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

odst. 1, 2, nebo 3 trestního řádu. I v tomto případě tudíž nutno zkoumat, zda vyšly najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě, nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve vést k závěru, že nebyl důvod k zastavení trestního stíhání, schválení narovnání, postoupení věci jinému orgánu, podmíněnému zastavení trestního stíhání, případně které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. Nelze totiž přehlédnout, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který slouží k nápravě vad ve skutkových zjištěních, jež vznikly tím, že soudu nebyly v době vynesení rozhodnutí známy skutečnosti nebo důkazy, způsobilé vnést odlišný pohled na skutkový stav věci, následné právní posouzení a výrok o vině a trestu. Takové skutečnosti však v případě odsouzeného Sedláka shledány nebyly, skutečnost, že obhájce odsouzeného za porušení povinnosti obhájce byl kárně postižen, mezi takovéto důvody nespadá.

17. Vzhledem k tomu, že stížnostní soud nepřisvědčil námitkám odsouzeného a napadené rozhodnutí shledal správným a zákonným, tak stížnost odsouzeného zamítl.
18. Nad rámec výše uvedeného nutno konstatovat, že kárné provinění obhájce spočívající v nepodání odvolání obhájcem, byť k tomuto měl výslovný pokyn odsouzeného ve lhůtě stanovené zákonem, je důvodem pro navrácení lhůty k podání opravného prostředku ve smyslu ustanovení § 61 trestního řádu, avšak za splnění podmínky podání žádosti o navrácení lhůty do 3 dnů od pominutí překážky. Odsouzený tak mohl učinit poté, co zjistil, že jeho obhájce, ač k tomu byl výslovně zmocněn a požádán, odvolání nepodal, nejpозději pak poté co zjistil, že ve věci bylo vydáno kárné rozhodnutí ČAK, právě z důvodu porušení povinnosti obhájce při podání opravného prostředku. Zmeškání lhůty k žádosti o navrácení lhůty k podání opravného prostředku však nelze sanovat návrhem na povolení obnovy řízení z důvodu porušení povinnosti obhájce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 11.07.2019

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prepisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková